

Arrest

nr. 104 217 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die van Slowaakse nationaliteit is, dient op 5 oktober 2010 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn van zijn moeder, mevrouw K.R.

1.2. Op 22 oktober 2010 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 21 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 16 januari 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: D., G., Nationaliteit :Slowakije, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot gezinshereniging op 27/08/2010, en verkreeg de E-kaart op 22/10/2010 Overeenkomstig artikel 42ter, §3 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 04/04/2012 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn/haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de behandeling van het dossier. Deze brief werd aan meneer betekend op 08/11/2012.

Hij legde aansluitend een inschrijvingsbewijs als werkzoekende voor sinds 12/09/2011, een deelcertificaat van gevolgde Nederlandse lessen, een attest van aanmelding bij onthaalbureau met inburgeringscontract en een attest van het OCMW Gent dd.27/09/2012.

Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 02/04/2012 geen gezinscel meer vormt met de moeder (NN:...) die hij is komen te vervoegen in het kader van de gezinshereniging.

Bijgevolg voldoet betrokkene dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als descendant (art 40bis §2, •3 - wet 15.12.1980) en wordt het verblijfsrecht beëindigd (art 42ter-wet 15.12.1980).

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24/04/2012 (betekend op 08/10/2012) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art 42 ter §1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Het bewijs dat meneer een inburgeringstraject heeft gevolgd, veranderen niets aan deze beoordeling aangezien van een burger die in het Rijk verblijft verwacht kan worden zich de gewoontes en taal van de regio waar hij verblijft eigen maakt, te meer daar voorzien is in een verplicht inburgeringstraject in Vlaanderen. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht

Meneer kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat hij een economische activiteit uitoefent Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit Bovendien blijkt uit het dossier van de burger van de Unie dat deze een volledig leefloon geniet als alleenstaande persoon. Ook dit wijst erop dat betrokkene geen enkele economische activiteit in België uitoefent en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft de Raad conform artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie in te dienen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42ter, §3 juncto artikel 14.2, tweede lid van de richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 30 april 2004 betreffende het vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van burgers van de unie en

hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/83/EG) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker wijst naar de desbetreffende wetgeving.

Artikel 42 ter par 3 stelt: De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de nu/erin[!]; van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Artikel 14 par. 2 2de lid van de richtlijn 2004/38/EG stelt:

in specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.

Verzoeker stelt vast dat artikel 42 ter par. 3 de vertaling betreft van artikel 14 par. 2 2de van de richtlijn met betrekking tot het vrij verkeer van burgers die zich in een lidstaat willen vestigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal het met verzoeker eens zijn dat de nationale wet in overeenstemming dient te zijn met de bovenvermelde richtlijn. Er bestaat geen twijfel meer over het feit dat Europese wetgeving voorgaat boven de nationale wetgeving.

Artikel 14 van de richtlijn laat inderdaad toe in specifieke gevallen van twijfel er een controle kan zijn door de autoriteiten om na te gaan of verzoeker nog voldoet aan de voorwaarden.

Verzoeker stelt vast dat artikel 42 ter par. 3 enkel en alleen stelt De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden is voldaan. Verzoeker stelt vast dat het woord specifieke gevallen niet voorkomt in de Belgische wetgeving.

Uit een lezing van de nationale wet kan de minister in alle gevallen en op ieder tijdstip controleren of aan de voorwaarden al dan niet is voldaan. Verzoeker stelt vast dat dit een ruimere invulling is dan wat de richtlijn heeft voorzien. De richtlijn spreekt enkel en alleen over specifieke gevallen.

Artikel 14 par. 2 2de lid gaat nog verder door te stellen dat De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig. De Raad zal samen met verzoeker vaststellen dat verwerende partij wel degelijk systematisch en stelselmatig overgaat tot verificatie. Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar de vele zaken die de Raad hierover dient te behandelen Door deze toevloed van zaken blijkt dat verwerende partij wel degelijk systematisch en stelselmatig overgaat tot verificatie.

Ook deze stelselmatige en systematische verificatie gaat in tegen de richtlijn. Gezien artikel 14 par. 2 2e lid richtlijn expliciet stelt dat de minister slecht:

in specifieke gevallen niet stelselmatig kan overgaan tot verificatie dient zij conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 te motiveren waarom zij in huidig geval wel degelijk is overgegaan tot verificatie.

Artikel 2 en 3 vereisten dat de minister in zijn discretionaire bevoegdheid die hij heeft tot verificatie aantoont waarom huidige casu een specifiek geval vindt en waarom hij nu overgaat tot verificatie.

Nergens in de motivering blijkt waarom verwerende partij op 21 november 2011 een verificatie uitvoert.

Artikel 42 ter par. 3 laat inderdaad controles toe doch deze controles dienen in overeenstemming te zijn met de richtlijn in het bijzonder met artikel 14 par. 2 2cte . Verwerende partij gaat bij de toepassing van artikel 42 ter par. 3 buiten zijn bevoegdheid die hem werd toegestaan door de richtlijn.

Artikel 14 par. 2 2cte voorziet aldus impliciet dat verwerende partij dient te motiveren waarom zij tot verificatie overgaat en waarom zij dit doet in huidig 'specifiek' geval.

Verzoeker kan aldus niet nagaan wat er zo specifiek aan zijn zaak is dat er op 21 november 2012 werd overgegaan tot verificatie en waarom verwerende partij op 21 november 2012 overgegaan is tot verificatie.

Verwerende partij heeft aldus op onvoldoende wijze gemotiveerd. Derhalve is er niet voldaan aan de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende motivering van bestuurshandelingen.

Door onvoldoende te motiveren en niet te kijken naar de richtlijn in het bijzonder naar artikel 14 is verwerende partij tot een onredelijke beslissing gekomen.

Besluit:

Er is een schending van artikel 14 par. 2cte lid van de richtlijn 2004/38/EG

Schending van artikel 2 en 3 van de wet dd 29 juli 1991

Een onredelijke beslissing.”

3.1.1 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42ter van de vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in artikel 40bis, §2, 3°, § 4 van de vreemdelingenwet en dat hij evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt gesteld dat uit het rijksregister is gebleken dat de verzoeker sinds 2 april 2012 geen gezinscel meer vormt met zijn moeder, zodat hij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als descendant. Verder wordt er op gewezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 april 2012 een uitnodigingsbrief verstuurde waarbij de verzoeker werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42ter, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. De documenten die de verzoeker overmaakte in navolging van deze brief, worden in de bestreden beslissing vermeld. Het gaat om een inschrijvingsbewijs als rechtzoekende, een deelcertificaat van gevolgde lessen Nederlands, een attest van aanmelding bij het onthaalbureau met inburgeringscontract en een attest van het OCMW van Gent van 27 september 2012. In de bestreden beslissing worden tevens de redenen opgegeven waarom deze documenten niet relevant zijn. Tot slot wordt ook gesteld dat de verzoeker geen recht op verblijf kan behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat hij een economische activiteit uitoefent en hij bovendien een volledig leefloon geniet als alleenstaande zelfstandige zodat hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden voorzien in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoeker betoogt dat de verweerder uitdrukkelijk diende te motiveren waarom hij in huidig geval wel degelijk is overgegaan tot verificatie van de verblijfsvoorwaarden, merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zo ver gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). De Raad benadrukt dat de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – en het hierin vervatte begrip "afdoende" – slechts betrekking heeft op de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zich niet uitstrekt tot een aan de bestreden beslissing voorafgaandelijk genomen beslissing tot het voeren naar een controle of nog is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden waarbij verweerder tevens over een zekere beoordelingsbevoegdheid beschikt. De verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat een dergelijke formele motiveringsplicht zou voorzien zijn in artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.1.2 Artikel 42ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

De verzoeker geeft aan dat de verweerder bij zijn toepassing van voormelde bepaling “zijn bevoegdheid die hem werd toegestaan door de richtlijn” te buiten gaat. Hij verwijst hierbij naar artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38/EG. Hij lijkt aldus aan te geven dat voormelde bepaling niet correct werd omgezet in de nationale wetgeving of minstens dat artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet wordt toegepast op een wijze die niet in overeenstemming is met voormelde richtlijn.

Artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

“Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 zolang zij voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden.

In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.”

Overeenkomst artikel 42ter, §3 van de vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde “zonodig” controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gelet op het gehanteerde bewoording “zonodig” kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat de minister of zijn gemachtigde op grond van deze bepaling “in alle gevallen en op ieder tijdstip” kan controleren of nog is voldaan aan de voorwaarden. Uit artikel 42ter, §3 van de vreemdelingenwet blijkt immers duidelijk dat er voor de minister of zijn gemachtigde een aanleiding dient te bestaan om over te gaan tot een controle, en dat dit niet stelselmatig mag gebeuren. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt verder ook dat de wetgever de omvang van bovenstaande controlemogelijkheid heeft willen conformeren aan de bepalingen van artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG. Zo wordt er gesteld dat: *“Zoals bepaald in de §3 kunnen ook voor de familieleden de voorwaarden voor het recht op verblijf zonodig gecontroleerd worden. Artikel 14.2 van de richtlijn laat dit toe. Deze controle zal niet systematisch worden uitgevoerd.”* (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/1, p. 53). Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat deze bepaling niet in overeenstemming is met, of ruimer is dan, artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38/EG, dat voorziet dat een dergelijke controle slechts in specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag of nog is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden kan plaatsvinden en dit niet op stelselmatige wijze.

Er kan evenmin worden vastgesteld dat de verweerder artikel 42ter, §3 van de vreemdelingenwet *in casu* heeft toepast op een wijze die niet in overeenstemming zou zijn met artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG. De Raad stelt immers vast dat uit de bestreden beslissing alsook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder overging tot een controle of verzoeker nog voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf nadat uit het rijksregister was gebleken dat hij sinds 2 april 2012 geen gezinscel meer vormt met zijn moeder. Op grond van het dossier blijkt aldus dat er wel degelijk een gerechtvaardigde reden voorhanden was die verweerder deed besluiten tot een controle van de verblijfsvoorwaarden, waarbij de verzoeker bij schrijven gedateerd op 24 april 2012, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 8 oktober 2012, werd uitgenodigd zijn huidige activiteiten toe te lichten. De verzoeker maakt verder ook in geen geval aannemelijk dat louter op grond van “de vele zaken die de Raad hierover dient te behandelen” zou kunnen worden besloten dat de minister of zijn gemachtigde stelselmatig overgaat tot een controle van de verblijfsvoorwaarden, laat staan dat op grond hiervan blijkt dat er ook in huidig voorliggende zaak geen gerechtvaardigde reden voor een controle van de verblijfsvoorwaarden voorhanden was.

Een schending van artikel 42ter, §3 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG is niet aangetoond.

3.1.3. De verzoeker geeft verder, onder verwijzing naar het gegeven dat de motivering van de beslissing onvoldoende zou zijn en dat deze beslissing werd genomen zonder rekening te houden met artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG, eveneens aan dat de bestreden beslissing niet op redelijke wijze is genomen. In de mate dat de verzoeker met zijn betoog tevens zou doelen op een schending van het redelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat hierboven reeds werd vastgesteld dat dit betoog niet kan worden aangenomen. Enige schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 42bis, §2, 1° van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 7, §3 van de richtlijn 2004/38/EG *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij citeert de geschonden geachte wettelijke bepalingen en licht het middel als volgt verder toe:

“Verzoekers verwijzen naar hetgeen werd uiteengezet in hun inleiding van het verzoekschrift. In het bijzonder naar stuk 3. Verzoeker heeft echter heel slechte ogen en is quasi blind.

Het is voor verzoeker mogelijk om te werken doch hij kan enkel werken bij gespecialiseerde werkgever die zich inzetten om dergelijke personen te werk te stellen.

Niettemin stelt zowel artikel 42 bis par. 2 1° De wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aks artikel 17 par 1 b) richtlijn dat verzoeker indien hij ononderbroken twee jaar in het gastland heeft verbleven hij zijn verblijfsrecht echter behoudt indien hij door ziekte is aangetast. Verzoeker heeft 2 jaar in België verbleven gezien hij op 27 augustus 2010 de aanvraag heeft ingediend. Verwerende partij heeft slechts op 21 november 2012 de bestreden beslissing gemaakt. De datum 21 november bevindt zich echter na het tijdvak van 2 jaren.

Zodoende kon verwerende partij echter geen einde stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker gezien hij door een ziekte of een aandoening is aangetast.

De beslissing is aldus in strijd met artikel 42 bis par. 2 1° De wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 7 par. 3 van de richtlijn.

Derhalve schendt de bestreden beslissing een hogere rechtsnorm waardoor deze dient nietigverklaard te worden.”

3.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking hieromtrent in het eerste middel.

3.2. In de mate dat de verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden beoordeeld in het licht van de tevens door hem aangevoerde schending van de bepalingen van artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

[...]”.

Artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet, waar het hierboven geciteerde artikel 42bis naar verwijst, is van toepassing op de burger van de Unie die *“hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld”.*

Artikel 7.3 van de richtlijn 2004/38/EG waar de verzoeker eveneens naar verwijst, luidt als volgt:

“3. Voor de toepassing van lid 1, onder a), behoudt een burger van de Unie die niet langer werknemer of zelfstandige is, in de volgende gevallen zijn status van werknemer of zelfstandige:

a) hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

b) hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven;

c) hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft de status van werknemer ten minste zes maanden behouden;

d) hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van de status van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 17.1, b) van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 16 genieten de volgende categorieën personen duurzaam verblijfsrecht in het gastland nog voordat de ononderbroken periode van vijf jaar verblijf verstreken is:

[...]

b) de werknemer of zelfstandige die zijn werkzaamheid staakt als gevolg van blijvende arbeidsongeschiktheid en meer dan twee jaar ononderbroken in het gastland heeft verbleven.

Indien deze arbeidsongeschiktheid het gevolg is van een arbeidsongeval of een beroepsziekte waardoor recht ontstaat op een uitkering die geheel of ten dele ten laste komt van een instelling van deze lidstaat, is de voorwaarde inzake de duur van het verblijf niet van toepassing;

[...]”

Alle hierboven weergegeven bepalingen hebben duidelijk betrekking op burgers van de Unie die initieel een verblijfsrecht hebben bekomen als werknemer of zelfstandige en die in bepaalde welomschreven omstandigheden hun verblijfsrecht als werknemer of zelfstandige kunnen behouden, dan wel duurzaam verblijfsrecht kunnen krijgen na een kortere dan de bij algemene regel voorziene termijn.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier echter dat de verzoeker nooit een verblijfsrecht als werknemer of zelfstandige heeft bekomen. Derhalve zijn de regels met betrekking tot het behoud van dergelijk verblijfsrecht ook niet op hem van toepassing. De verzoeker kan zich *in casu* dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 42bis, §2, 1° van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 7.3 van de richtlijn 2004/38/EG. Verzoekers betoog dat geen einde kan worden gesteld aan zijn verblijfsrecht gezien hij door een ziekte of een aandoening is aangetast, mist juridische grondslag.

Waar de verzoeker in de aanhef van zijn middel de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Aangezien de verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel zou miskennen, is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In een derde middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 42bis, §1 van diezelfde wet, *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De bestreden beslissing alludeert tevens op het feit dat verzoeker een leefloon ontvangt. Derhalve bezit hij echter wel over voldoende middelen. Conform artikel 40 par. 4 2° De wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) heeft verzoeker voldoende middelen om in zijn bestaan in België te voorzien.

Verzoeker stelt echter vast dat verwerende partij niet motiveert dat hij daardoor een onredelijke belasting zou zijn voor het bijstandstelsel zodat dit in casu niet aan de orde is. De Raad kan deze motivering ook niet toevoegen aan de bestreden beslissing.

Derhalve staat het als een paal boven water dat verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Hij beschikt echter maandelijks over een bedrag van 785,61 Euro.

De beslissing is dan ook helemaal niet gemotiveerd conform artikel 40 par. 4 2° De wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De enkele verwijzen naar artikel 40 par. 4 is echter onvoldoende. Het is niet omdat verzoeker niet meer zou vallen onder artikel 40 par. 4 1° dat hij niet kan vallen onder artikel 40 par. 4 2° (houder van voldoende bestaansmiddelen). Indien verwerende partij het verblijfsrecht van verzoeker zou willen beëindigen dat diende zij maar te verwijzen naar artikel 42 bis par. 1 De wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doch zij heeft nagelaten dit te doen. Derhalve is niet voldaan aan de voorwaarde van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen door enkel en alleen te verwijzen naar artikel 40 par. 4 De wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen.

Derhalve behoudt de verzoeker zijn verblijfsrecht in eigen hoofde als houder van voldoende bestaansmiddelen op grond van artikel 40 par. 4 2° De wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 5 oktober 2010 een aanvraag indiende van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn, en dit in functie van zijn moeder (bijlage 19). Op 22 oktober 2010 wordt de verzoeker vervolgens in het bezit gesteld van een E-kaart, in casu betreft het dus een verklaring van inschrijving afgeleverd aan een familielid van een burger van de Unie die zelf ook burger van de Unie is. Het staat buiten betwisting dat de verzoeker, die de Slowaakse nationaliteit heeft, burger is van de Unie. De gronden voor beëindiging van een familielid van een burger van de Unie worden bepaald in artikel 42ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet bepaalt daarentegen het volgende:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Uit het bepaalde in artikel 42bis van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat dit artikel enkel betrekking heeft op de beëindiging van het verblijfsrecht van burgers van de Unie die initieel een zelfstandig verblijfsrecht hebben bekomen. Uit de stukken van het dossier blijkt echter, en de verzoeker betwist dit niet, dat hij zijn verblijfsrecht initieel heeft verkregen in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, met name zijn moeder, die hij kwam vervoegen. Artikel 42bis van de vreemdelingenwet is

dan ook in het thans voorliggende geval niet van toepassing. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing diende te verwijzen naar artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet. Op een schending van het genoemde artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet kan de verzoeker zich *in casu* evenmin beroepen, dit middelenonderdeel faalt in rechte.

Waar de verzoeker een schending van de formele motiveringsplicht ziet in het feit dat enkel verwezen wordt naar artikel 40, §4 om zijn verblijfsrecht te beëindigen en er niet specifiek wordt gemotiveerd omtrent artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het verblijfsrecht *in casu* wordt beëindigd omdat de verzoeker sinds 2 april 2012 geen gezinscel meer vormt met zijn moeder die hij was komen te vervoegen in het kader van gezinshereniging zodat hij niet meer aan de verblijfsvoorwaarden als descendant beantwoordt en waarbij uitdrukkelijk wordt vermeld dat artikel 42ter van de vreemdelingenwet wordt toegepast. Vermits het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie wordt beëindigd op grond van de – niet betwiste – vaststelling dat de verzoeker geen gezinscel meer vormt met zijn moeder, en dus met andere woorden dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, ziet de Raad niet in waarom de bestreden beslissing hierbij tevens zou moeten vermelden dat de verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het Belgische sociale bijstandstelsel. Uit het bovengeciteerde artikel 42ter van de vreemdelingenwet blijkt immers duidelijk dat zowel het gebrek aan gezamenlijke vestiging (artikel 42ter, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet) als de onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel (artikel 42ter, §1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet) een voldoende grond vormt voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig het genoemde artikel 42ter. De motivering dat de verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel zou derhalve hoe dan ook een overbodige motivering zijn. Verzoekers kritiek hieromtrent kan niet worden aangenomen.

Artikel 42ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :
[...].”*

In de laatste alinea van de bestreden beslissing wordt dan ook, conform artikel 42ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bij de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht gemotiveerd omtrent de verificatie of de verzoeker conform artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet geen zelfstandig verblijfsrecht als burger van de Unie kan doen gelden. Uit artikel 42ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt alvast niet dat er in hoofde van de verweerder een motiveringsplicht zou bestaan die hem oplegt om over elk specifiek toepassingsgeval van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet apart en uitdrukkelijk te motiveren. Nu artikel 42ter van de vreemdelingenwet slechts in het algemeen verwijst naar artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet, volstaat het om bij het beëindigen van het verblijfsrecht te motiveren omtrent het niet voldaan zijn aan het geheel van de toepassingsgevallen van dit artikel, zonder dat hierbij elk specifiek toepassingsgeval een aparte motivering vereist. Uit de gehanteerde bewoording *“tenzij de familieleden (...).”* blijkt duidelijk dat het ter zake om uitzonderingsgevallen gaat. De Raad herhaalt dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet vereist dat in de bestreden beslissing ook de motieven van de motieven worden weergegeven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Voor een verdere bespreking van de formele motiveringsplicht, kan verwezen worden naar de bespreking dienaangaande bij het eerste middel.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is niet aangetoond.

Waar de verzoeker niet akkoord gaat met de vaststelling dat niet voldaan is aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet en waar hij meent dat hij in tegendeel wel voldoet aan de voorwaarde vervat in artikel 40, §4, 2° van diezelfde wet, oefent de verzoeker inhoudelijk kritiek uit en doelt hij in wezen op een schending van de materiële motiveringsplicht. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat het niet voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet wordt gemotiveerd door de vaststelling dat de verzoeker geen economische activiteit uitoefent in België en dat hij een volledig leefloon geniet als alleenstaande persoon. Zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld en zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier, werd de verzoeker uitdrukkelijk uitgenodigd om stukken voor te leggen teneinde onder meer zijn

bestaansmiddelen aan te tonen, waarop hij een attest van het OCMW van Gent van 27 september 2012 voegde. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het attest van het OCMW van Gent van 27 september 2012 vermeldt dat de verzoeker in de periode van 1 januari 2012 tot en met 31 december 2012 voor een totale som (513,46€ + 252,84€ + 5905,62€) van 6671,92€ aan leefloon ontvangt, hetzij omgerekend en afgerond 556€ per maand. De Raad merkt op dat hij optreedt als annulatierechter zodat de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing dient te geschieden aan de hand van de gegevens die ter beschikking waren van het bestuur op het moment dat deze beslissing werd genomen. Met de verwijzing naar een attest van het OCMW waaruit blijkt dat de verzoeker in de periode van 1 december 2012 en met 31 januari 2013 per maand voor 785,61€ aan leefloon ontving, toont de verzoeker dan ook geenszins de onwettigheid aan van de bestreden beslissing die is genomen op 21 november 2012. De verzoeker toont niet aan op welke wettelijke of andere basis hij met een bedrag van 556€ per maand aan leefloon als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in het kader van het Unierecht zou moeten worden beschouwd. De verzoeker weerlegt met zijn derde middel het motief van de bestreden beslissing dat hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet, dan ook niet.

De uiteenzetting van de verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40, § 4, 2° blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

C. DE GROOTE